

ВДОСКОНАЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІК В ІНТЕГРАЦІЙНИХ УМОВАХ

Галагурич В. В., аспірант

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Розвиток сучасної економіки характеризується підвищенням інтенсивності міжнародної конкуренції, переходом провідних країн до постіндустріальної економіки, формуванням локальних інноваційних утворень і глобального суспільства знань. За даними Організації економічного співробітництва та розвитку, більше половини світового економічного зростання забезпечується завдяки інноваціям. Зважаючи на те, що Україна прагне інтегруватися у європейське співтовариство, вона повинна іти в ногу з часом.

Мета дослідження. Оцінити сучасний стан інноваційної сфери в Україні та в регіонах і запропонувати шляхи вдосконалення інноваційного розвитку.

Дослідженню механізму інноваційного розвитку економіки України та її регіонів в останні роки приділяється достатньо уваги, чому присвячені роботи Амоши А.І., Кузнєцової А.Я., Комеліної О.В., Крупки М.І., Лапко О.О. та інш. Напрями досліджень стосуються окремих складових механізму, але не в повній мірі розкривається питання вдосконалення даної системи в інтеграційних умовах.

Головними проблемами, що ускладнюють розвиток інновацій в Україні, є фактичне спрямування державної політики на закріплення моделі економіки, яка ґрунтується на низькотехнологічних укладах, та слабкий розвиток ринкових інституцій[1]. Чинний Закон України "Про інноваційну діяльність" визначає інновації як новостворені (удосконалені) конкурентоздатні технології, продукцію або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва, соціальної сфери [4].

Досвід розвинених країн світу підтверджує, що ключова роль у забезпеченні умов інноваційного розвитку, формуванні національної інноваційної системи належить державі, яка встановлює стратегічні цілі, забезпечує ресурсну підтримку, зокрема бюджетне фінансування, податкове стимулювання, кредитування тощо. Особливе значення у процесах функціонування національної інноваційної системи має організація та стимулювання процесів оновлення технологій, передачі наукових розробок із сфери знань у виробничу сферу, що досягається за допомогою розвитку системи освіти, ринку інтелектуальної власності, створення інноваційної

інфраструктури, фінансового та податкового стимулювання науково-технічної діяльності тощо[1].

Ефективність інноваційної діяльності в регіоні залежить від сформованої системи механізмів його інноваційного розвитку, які представляють собою взаємозв'язок організаційного, економічного та фінансового механізму, що в цілому визначає ефективну регіональну стратегію інноваційного розвитку й забезпечує адаптацію інновацій до ринкових умов [1]

Організаційний механізм повинен забезпечувати появу інновацій, фінансовий механізм - створити умови для фінансування інноваційної діяльності, а економічний механізм повинен забезпечити процес комерціалізації інновацій і їхній подальший розвиток. Усі види механізму інноваційного розвитку взаємозалежні між собою й дозволяють забезпечити ефективний інноваційний процес у регіоні.

На підставі проведених теоретичних досліджень можна виділити, що планування інноваційного розвитку на сьогодні здійснюється шляхом складання довгострокових програм інноваційного розвитку регіону, які є невід'ємною частиною програми соціально-економічного розвитку регіону й програми інноваційного розвитку України в цілому, та містять у собі сукупність шляхів, правил, процесів і інструментів, спрямованих на досягнення поставлених стратегічних інноваційних і соціально-економічних цілей регіону й України.

Сучасний стан інноваційної сфери в Україні потребує реформування. Необхідні інноваційні підходи, інноваційні стратегії, інноваційні форми і методи управління, які будуть спонукати і владу, і самих громадян робити інвестиції в людський капітал і соціалізацію суспільства шляхом його самоорганізації. Світовий досвід показує, що фінансування наукових досліджень та розробок здійснюється за рахунок держави, участь бізнесу обмежується незначною кількістю конкретних замовлень.

Зважаючи на існуючу в Україні відомчу, організаційну та економічну роз'єднаність науки, освіти і виробництва, незадовільний рівень інвестиційного забезпечення науково-технічної та інноваційної діяльності, низьку інноваційну активність промисловості, необхідними є заходи, що дозволять без значних фінансових вкладень раціонально використовувати потенціал і можливості наукових установ, освітніх закладів і виробництва в напрямі підготовки висококваліфікованих кадрів, розробки і доведення науково-технічної продукції до її комерційного використання[4].

Література:

1. Боднарчук В.Д. Державне регулювання інноваційного розвитку регіону. – Автореферат дис. кан.. наук державного управління 25.00.02 – Академія муніципального управління. – Київ, 2011. – 22с.
2. Гальчинський А.С., Геєць В.М., Кінах А.К., Семиноженко В.П. Інноваційна стратегія українських реформ / А.С. Гальчинський, В.М. Геєць, А.К. Кінах, В.П. Семиноженко /. – К.: Знання України, 2002. – 336 с.
3. Гришова І.Ю. Проблеми формування інноваційної системи України [Текст] / І.Ю. Гришова, Т.М. Гнатєва// Інноваційна економіка. – 2012. - № 12. – С. 14-17.
4. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/doccatalog/list? currDir=48718>.
5. Мартиненко В.М. Інноваційна стратегія демократичного розвитку України: від місцевої демократії до демократичної держави / В.М. Мартиненко/ [Моногр.]. – Х.: Константа, 2004. – 225 с.
6. Механізми переходу економіки України на інноваційну модель розвитку [Текст] : монографія / О.І. Амоша, С.М. Кацура, Т.В. Щетілова та ін. ; НАН України. Ін-т економікипром-сті. – Донецьк : [б. и.], 2002. – 107 с.